

DETEKTIV MADISON HARPEROVÁ

WENDY
DRANFIELD

ŽIVÉ
TERČE

Kniha
Zlín

Živé terče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Wendy Dranfield
Živé terče – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Rodina
Terč
Zmizení
Svatba
Otazníky
Zlín

**ŽIVÉ
TERČE**

WENDY DRANFIELD ŽIVÉ TERČE

Přeložila Jana Vlčková

Kniha
Zlín

Copyright © Wendy Dranfield, 2025

First published in Great Britain in 2025 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Translation © Jana Vlčková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-259-1250-8

ISBN e-knihy 978-80-259-1255-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-259-1264-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-259-1265-2 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Pro mého manžela

PROLOG

Venku je pokročilá noc a dívka s narůstajícím zděšením zírá na bezduché tělo před sebou. Její nohy se odmítají pohnout. Z přívalu adrenalinu se jí potí ruce, až jsou úplně kluzké. Chvěje se, pleť má chladnou jako led. Nemůže uvěřit, že se tohle děje. Takové věci se přece v opravdovém životě nestávají. Odehrávají se jen v knihách a filmech. A rozhodně se nedějí lidem, jako je ona.

„Budeš tam jenom tak stát, nebo mi pomůžeš?“ vyštěkne podrážděný hlas. „Jsi v tom namočená stejně jako já.“

Dívka se pokusí polknout, ale má tak vyprahlý krk, že se málem začne dusit. Když se konečně vzpamatuje, netuší, co říct. „Co... co bych měla udělat?“

„Přines tu plachtu, co je vzadu. Tu černou. Musíme ho dobře zabalit.“

Stojí zkoprněle na místě a nemůže se pohnout.

„*Dělej*, prokristapána!“

Ten hněvivý tón ji probere a její nohy se konečně pohnou k akci. Proběhne vyhrátou kuchyní na příjemně svěží zadní dvorek. Pořád je taková tma, že stěží vidí na krok. Měsíc a hvězdy se schovávají za mohutnými mračky. Naslepo šátrá rukama u země. Děsí ji představa, že se dotkne bláta nebo nějakého odporného tvora. Když se jí konečně podaří nahmatat plachtu, zvedne ji

a drží před sebou na délku paže. Bojí se, že by po ní mohli začít lézt brouci, kteří se tam třeba skrývají. Tohle pomyšlení ji děsí. Podobné havěti se štítí. Bývá samá noha a pohybuje se znepokojivou rychlostí. Člověk si hmyzu často ani nevšimne, dokud neucítí dotek lehkých nožek spěchajících k jeho obličejí. Kamarádka ze školy se s ní jednou podělila o znepokojujivé zjištění. Vědci přišli na to, že každý člověk sní ve spánku minimálně deset pavouků týdně. Nepozorovaně se oběti vplíží do nosu a otevřených úst. A někteří se dokonce usadí v teploučkém vnitřním uchu. Když se tohle dozvěděla, tři měsíce v kuse spala s povlakem na polštář částečně přetaženým přes hlavu.

Příkrčí se a pospíchá nazpátek do vytopeného domu, paže ji z váhy vlhké plachty bolí. Světlo uvnitř ukáže, kolik rozličných druhů živočichů během let našlo pod plachtou svůj domov. Málem se jí zvedne žaludek, když zjistí, že se levou rukou málem dotkla nejtlustšího červa, jakého kdy viděla.

„Tady je.“ Upustí plachtu vedle těla a dává si pozor, aby se mrtvoly nedotkla. Nedokázala by se dívat, jak nechutný hmyz leze po šedé kůži a hledá si cestu do očí, nosu a – bože chraň! – do pusy.

„Pomoz mi s ním.“

Udělá, co se po ní žádá. Smete z cesty brouka a zdráhavě si klekne na podlahu. Opatrně přidrží konec plachty a sleduje, jak se směrem k ní valí tělo zesnulého muže. Upírá na ni skelné oči. Oči, které ztratily schopnost vnímat svět. Z jeho úst už nikdy nevyjde žádné slovo. Tyhle ruce už se ničeho nedotknou.

Mužův nechápavý výraz svědčí o tom, že poslední události jeho života pro něho byly překvapením stejně jako pro ni, která náhle zaslechla rozruch. Ten pak utichl stejně rychle, jako začal. Kéž by byla nikdy neopustila bezpečí svého pokoje jenom proto, aby se podívala, co se dole děje. Kéž by byla spala. Zítra by se mohla probudit a zjistit, že šlo jenom o příšerný sen. Potlačí vzlyknutí. Přitiskne si ruku na ústa, aby se mu ubránila.

ŽIVÉ TERČE

„Musíme přidat další vrstvy, aby nezapáchal. Dojdi pro závěs ze sprchy. A vezmi všechny plastové pytle, které najdeš. Když ho dobře zabalíme, po čichu ho nikdo nenajde. Taky potřebuju lepicí pásku.“

Dívka stojí na roztřesených nohou. Přeje si, aby tu vůbec nebyla. „Kam ho dáš?“

„Na to se vykašli. Přines, co máš. Pak už o tom nikdy nemluv, slyšíš? Ani se mnou. Popřu to. Jestli půjdeš na policii, hodím to na tebe.“ Následuje těžký povzdech. „Nejlepší bude dál žít, jako by se nic nestalo, a na tohle zapomenout.“

Dívka sklopí oči a ochromí ji čirá hrůza. O tomhle by ani nikdy s nikým nemluvila. Ale, proboha živého, copak se dá na něco takového zapomenout?

KAPITOLA JEDNA

Lost Creek, Colorado

Madison Harperová nervózně čeká na poledním slunci a mhouří oči. Dnes tu nepředstavuje neblaze proslulou vyšetřovatelku odsouzenou k šestiletému trestu odnětí svobody za vraždu, kterou nespáchala. Není obětí znásilnění vedoucího k narození jejího jediného dítěte, kterému už je dvacet let a úspěšně studuje na vysoké. Není ani sestrou ženy, jež se jí pokusila zničit život.

Dnes je tu coby nevěsta. A čeká na signál, že může vykročit po trávníku ke svému snoubenci, Nateu Monroeovi.

Ve svých devětatřiceti už propásla šanci objevit se před oltářem v oslnivě bílých šatech a dala přednost strážlivějšímu společenskému modelu. Vybrala si korálově červené šaty bez ramínek, lichotící její postavě. Obvykle nosívá černé džíny a propínací košile, které, vzhledem k její profesi, dostávají zabrat a nikdy dlouho nevydrží, ale dnes má příležitost pořádně se vyfíknout a nalíčit. Většinou si vystačí s pouhým učešáním.

Zhluboka se nadechne, aby se uklidnila. Je léto, a tak se s Natem rozhodli pro obřad pod širým nebem, konaný na odlehlém místě zvaném Lume Mountain Lodge. Nachází se v úchvatných horách, které obklopují Lost Creek, město ležící v jihozápadním Coloradu. Slunce visí vysoko nad vrcholy a kraluje čistě modré obloze. Jeho paprsky se třpytí na hladině průzračného potoka, jenž teče

ŽIVÉ TERČE

poblíž. V takový den tady Madison snadno dokáže zapomenout na práci, která na ni čeká, až se za dva dny vrátí na policejní stanici. Poslední dobou tam panoval relativní klid. Nedošlo k žádným vraždám, což by mělo být dobré znamení vzhledem k tomu, co se přihodilo v posledních letech, ale Madison tomu nevěří. Ze zkušenosti ví, že pohoda dlouho nevydrží. Tady ne.

Sleduje, jak pečlivě vybraní hosté zaujímají svá místa. Zahlédne Natea, stojícího zády k ní pod lomeným obloukem ozdobeným bílými růžemi. Srdce se jí nadouvá láskou. Seznámili se krátce poté, co oba prožili nejhorší období svého života, a jejich vztah rozhodně nebyl procházka růžovou zahradou. Zpočátku jeden druhému lezli na nervy, zejména proto, že Madison zrovna propustili z vězení a ona měla pocit, že stojí proti celému světu bez halíře v kapse. Zoufale potřebovala peníze a také důvod, proč vůbec ráno vstát z postele. Nate jí ho dal. Pracoval jako soukromý detektiv a přizval ji k pátrání po pohřešovaném dítěti. Potom jí pomohl najít ztraceného syna a postavit se na nohy. Ona mu na oplátku pomohla vypořádat se s traumatem z pobytu v cele smrti a dosáhnout zproštění viny. Ale návrat do všedního života byl pro oba obtížnější, než si představovali, a osobní démoni, s nimiž čas od času bojovali, nejednou narušili jejich soužití.

Radši na to ale nemyslet. Nezáleží na tom, co všechno museli překonat, aby se dostali tam, kde jsou teď. Dospěli až sem, na tohle místo, a na ničem jiném nezáleží.

„Připravená?“ zeptá se Owen, její jediné dítě.

Otočí se k němu. Už dávno ji přerostl a v obleku vypadá jako dospělý. Madison nechápe, jak se to stalo. Připadá jí, jako by teprve včera porodila. Zavřeli ji, když byl malý, a oba tím přišli o drahocenných sedm let společného života, ale s Nateovou pomocí se jim podařilo navázat tam, kde kdysi skončili, a Owen ji teď provede k oltáři. Přestože má však po boku syna, bolestně postrádá přítomnost rodičů. Kéž by ještě žili a viděli, že ji nakonec potkalo

WENDY DRANFIELD

šťestí. Kromě Owena a Natea je její jedinou příbuznou starší sestra, Angie McCoyová, ale tu na svatbu nepozvala z důvodů, na které dnes nechce myslet.

Kývne na syna. „Sekne ti to.“ Do očí jí vhrknou slzy a ona se je vši silou pokouší zadržet.

„Ani ty nevypadáš zrovna špatně.“ Owen pohlédne na oddávajícího, jenž kývnutím potvrdí, že všichni hosté jsou na svých místech a může se začít.

Houslistka ve třpytivě zlaté róbě začne hrát. Owen nabídne Madison rámě a jí se v tom okamžiku zatetelí žaludek.

Konečně je to tady.

Společně vyrazí a pomalu kráčí přes trávník. Slunce hřeje Madison do tváře. Neodvažuje se znovu podívat na Natea, aby ji pohled na něho příliš nedojal. Místo toho cestou naváže oční kontakt s několika hosty. Jsou tu někteří kolegové z policejního oddělení a pár přátel s dětmi. Zdá se, že všichni se radují spolu s ní, včetně seržanta Adamse, který se nedávno rozvedl a při té příležitosti se zapřisáhl, že se už nikdy znovu neožení. Možná se všem ulevilo stejně jako jí, že konečně nadešel den D. Všichni tito lidé totiž dobře vědí, čím vším spolu s Natem prošla, než se dostali až sem.

Přední řada zůstala prázdná jako připomínka všech blízkých, které během téhle cesty ztratili. Nejenom rodiče, ale i přátele a spolupracovníky, jež bolestně postrádají. A přestože obecně platí, že svatby a pohřby rodiny sblížují, Nateovy dva sourozence nepozvali z prostého důvodu, že by stejně nepřijeli. Za Natem stojí Vince Rader, majitel zdejšího oblíbeného bistra a jeho nejlepší kamarád. Když se na něho Madison podívá, všimne si, že Vince nenápadně stírá slzu. Dojme ji to a musí se odvrátit.

Když dojdou k Nateovi a Lloydovi Maxwellovi, oddávajícímu úředníkovi, Madison se otočí k Owenovi. Syn ji obejmě a pošeptá jí do ucha: „Mám stejně velkou radost jako ty.“

ŽIVÉ TERČE

Teď už se Madison slzám neubrání. Odstrčí syna od sebe a pokusí se rychle vzpamatovat, ale když pohlédne na Natea, emoce ji přemůžou. V námořnický modrém obleku mu to nesmírně sluší. Slunce mu vyšisovalo světlé vlasy a pozlatilo pleť. Uchopí její ruce do svých a nakloní se, aby ji políbil na tvář. Než se od ní odtáhne, zašeptá: „Už bylo načase, že?“

Madison se rozesměje, vděčná, že může cítit i něco jiného než pohnutí. Za běžných okolností bývá vyrovnaná, proto nechápe, proč se před všemi těmi lidmi znenadání proměnila v uplakaný uzlíček nervů.

Lloyd jí diskrétně podá kapesník a ona si jej vděčně vezme. „Líbí se ti Brodyho motýlek?“ zeptá se Nate.

Madison se podívá na křížence německého ovčáka a huskyho, stojícího po jeho boku. Bývalý policejní pes, který se k nim přidal během vyšetřování prvního společného případu, funí vzrušením a divoce mává ocasem. Těší ho, že je se všemi svými milovanými lidmi, a navíc se ve vzduchu vznáší směs lahodných vůní z občerstvení podávaného formou švédského stolu, které se připravuje za nimi. Madison ho pohladí po měkké srsti. „Sluší mu.“

„Podařilo se mi přesvědčit Owena, aby Banditu nechal doma.“

Madison se zasměje. Bandita je jejich kocour. Ten by se tu určitě slušně nechoval. S největší pravděpodobností by kradl kanapky s lososem anebo s gustem vyzvracel kouli chlupů u jejích nohou.

Lloyd si odkašle. Je mu kolem šedesáti, má bílé vlasy a knír, laskavé oči a pohotový úsměv, který na Madison působí konejšivě. „Můžeme začít?“ zeptá se.

Nate dál svírá její ruce ve svých a oba přikývnou.

„Výborně,“ odpoví Lloyd. „Než přikročíme k samotnému obřadu, dovolte mi jednu věc.“ Otočí se k hostům. „Děkuji vám všem, že jste se k nám připojili v tento nádherný den, abyste se stali svědky spojení našich dvou přátel, Madison Harperové a Natea Monroea. Jestli kdokoliv z přítomných ví, proč by tento pár

neměl být dnes oddán...“ Odmlčí se, než dodá: „Ať si to nechá pro sebe, protože oni to nechtějí slyšet.“

Hosté zaburácí smíchy. Madison s úsměvem pohlédne Nateovi do očí. „Miluji tě,“ naznačí rty nehlasně.

Raději sklopí zrak, aby se ubránila dalším slzám. Očekávala, že bude mnohem vyrovnanější, ale neměla by na sebe být tak přísná. Není v práci, a tak si může bulet, jak chce.

„Dobře,“ přikývne oddávající. „Začněme.“ Postaví se před snoubence a zhluboka se nadechne. Ale než stačí promluvit, třeskně hlasitá rána. Zdá se, že se odráží od stromů a hor kolem nich.

Madison si jí sotva všimne, protože se soustředí výhradně na Natea. Zamračí se v okamžiku, kdy jí bleskne hlavou, že někdo poblíž zřejmě loví. Příliš blízko na to, než aby ji výstřel nevyvedl z míry. Hosté začnou lapat po dechu a ona zpočátku netuší proč. Trvá několik vteřin, než jí dojde, že oddávající se zhroutil na zem vedle nich.

Zazní výkřik a po něm následují další. Někteří z hostů utíkají pryč.

Nate ji obejmě paží a odtáhne stranou od Lloyda, který leží tváří v travě a ze zátylku mu prýští krev.

Pomalů jí dochází, že po nich někdo střílel. Automaticky sáhne po zbraní, ale pochopitelně ji u sebe nemá. Není ozbrojená.

Brody vystartuje, dřív než ho někdo stačí chytit, a rozběhne se vstříc nebezpečí.

Někdo zařve: „Všichni k zemi!“ Madison se domnívá, že to byl její parták, Steve Tanner.

Nate ji vleče pryč, ale ona se otočí a zoufale pátrá po synovi. Owen se k nim už žene. „Honem do úkrytu!“ křikne na něho.

Owen spolu s nimi běží do blízké lovecké chaty. Na přemýšlení není čas. Madison může udělat jen jediné – prchnout.

KAPITOLA DVĚ

Madison povolala posily. Bolestně si uvědomovala, že střelec může na svatební hosty dál útočit, přestože se přesunuli do chaty. Zatímco čeká na zbytek svého týmu, proběhne budovu a prověří okna a dveře. Zkoumá, jestli by jimi dostala hosty do bezpečí.

Nate ji následuje. „Co to děláš?“ nechápe. Odmítá ji spustit z očí.

„Hledám nouzové východy,“ odpoví a zatřese dvojitými vchodovými dveřmi, aby se ujistila, že jsou zamčené, a pak zatáhne těžké závěsy. „Nevíme, kolik je venku střelců a jestli se nechystají vtrhnout dovnitř. To by znamenalo, že se z nás staly živé terče. Co my víme? Můžou mít výbušniny.“ Zkontroluje velké okno vpředu, směřující na parkoviště. Z důvodu svatby je podnik uzavřený pro veřejnost a uvnitř se teď nachází padesát šest osob, včetně cateringové služby, zaměstnanců chaty a hostů.

„Mohla to být nehoda,“ namítne Nate. „Někdo lovil v horách a vypálil naslepo.“

Madison se zarazí a přísně mu pohlédne do očí. „V náš svatební den? Ale no tak, Nate. Přece víš, že my dva jsme prokletí.“

Nate zavrtí hlavou. „Tohle neříkej, to všechno už je dávno za námi.“

Madison si všimne, že Nate má tvář ze strany postříkanou jemnými kapkami krve. Podívá se na svoje šaty. Ani ony nezůstaly ušetřeny. Zaplaví ji zoufalství. Dnešek měl být úplně jiný.

Vtom příběhne Deborah Purdueová, ředitelka resortu, a tváří se nahněvaně. Tmavé vlasy, sčesané ho hladkého culíku, jí na několika místech unikly z gumičky, takže vypadá rozčuchaně. Vedle ní spěchá Chad Peters, vedoucí baru, třestí oči a ruce se mu třesou. Působí dojemem, že se každou chvíli rozpláče.

„Půjde někdo pomoci Lloydovi?“ vyštěkne Deborah. „Potřebuje lékařské ošetření!“ Byla spolu s několika zaměstnanci právě venku, když padl výstřel. Netuší, že pro Lloyda už je pozdě. Na místě zemřel.

Madison k nim přikročí. „Je mi to moc líto,“ spustí tiše. „Lloyd utrpěl fatální zranění. Byl okamžitě mrtvý.“

Ženiny ruce vylétnou k ústům. „Proboha živého!“

„Vždyť jsem vám to povídal,“ připomene Chad své nadřížené. Zahání slzy. „Chudák jeho žena, bude úplně zničená.“

„Nemůžeme ho tam jenom tak nechat,“ pošeptá Nate Madison do ucha, když Deborah odklopýtá pryč, aby ostatním zaměstnancům sdělila tu tragickou zprávu. Chad chvíli otálí, netuší, co má dělat. Nakonec se vydá za šéfovou.

Madison je jasné, že zesnulému už nepomůže, a tak se raději soustředí na lidi v budově. „Zůstaneme tu zamčení, dokud nedorazí posily. O Lloyda se postaráme potom.“

Nate přikývne, v obličeji se mu zračí napětí. Touhle dobou už měli být svoji. Místo toho se bojí o život. Kromě toho jim utekl pes. Zmizel už před dvaceti minutami. Kdo ví, jak se střelec zachová, pokud ho Brody dostihne.

„Jak to zvládáš?“ zeptá se Madison a uchopí ho něžně za ruku.

„Celkem to jde, jenom o tebe mám strach,“ přiznává. „Ty jsi vážně přesvědčená, že někdo šel po jednom z nás, že?“

ŽIVÉ TERČE

Přesvědčená o tom není, ale možné to podle ní je. Teď však není čas uvažovat o motivech střelce ani o tom, kdo se měl stát jeho terčem. To může počkat, až budou všichni v bezpečí. „Ne tak docela. Ale prokaž mi laskavost a pomoz mi udržet hosty v klidu.“ Z vedlejší místnosti se ozývá vzlykání. Steve a seržant Adams přítomné vyslychají. Snaží se zjistit, jestli někdo nezahlédl pachatele.

„Jistě,“ přikývne Nate. „Jenom...“ Odmlčí se a pohlédne na okno. „Drž se z dohledu pro případ, že ten, kdo zastřelil Lloyda, čeká na další příležitost, ano?“

„Budu. Právě proto zatahuju závěsy.“

Nakloní se k ní a políbí ji na čelo. „Muselo se to stát zrovna dneska, co?“

Krátce se na něho usměje. „Na svatbě nezáleží, hlavně ať jsi ty a Owen v bezpečí.“ Zamračí se, protože si uvědomí, že syna už nějakou dobu neviděla. „Kde je?“

„Pátrá po Brodym.“

Žaludek se jí zhoupne. „Děláš si srandu? On odešel z chaty?“

„Ne. Je nahoře a dívá se z oken. Nabádal jsem ho, aby byl opatrný, a důrazně jsem mu řekl, že odtud nevystrčí paty, dokud mu to nedovolíš.“

Nate vyjde z místnosti a Madison vydechne úlevou.

Sirény zaslechne dřív, než uvidí auta. Odhrne jeden ze závěsů a vykukne ven. Na parkoviště se přiřítí několik hlídkových vozů. Pohled na blikající majáky je něco, s čím ve svůj svatební den nepočítala. Do chaty dorazí náčelnice Carmen Mendesová následovaná strážníkem Luisem Sanchezem. Madison přistoupí ke vchodu, odemkne dveře a spěšně pozve kolegy dál. Za nimi pospíchá strážník Shelley Vickersová.

„Stále jen jediná oběť?“ zeptá se šéfka Madison, která je odvádí ode dveří.

„Ano. Lloyd Maxwell, náš oddávající. Je ještě tam venku, mrtev. Utrpěl průstřel hlavy. Znělo to jako jediný výstřel.“

Náčelnice pohlédne na malebnou krajinu kolem. Výhled kazí jen bezduché tělo zhroucené uprostřed trávníku. „Zahlédl někdo střelce?“

„Pokud já vím, tak nikdo, ale Steve a Adams teď vyslychají hosty a zaměstnance. Rána se odrážela od hor, takže je obtížné určit, odkud vyšla. Brody se ale rozběhl na východ směrem k Hrobové hoře.“

Mendesová přikývne. „Zbytek týmu pátrá po střelci.“ Vytáhne mobil a poodejde stranou, aby si zatelefonovala. Madison zaslechne, jak žádá policejní oddělení v Prospect Springs o vyslání vrtulníku. Před nedávnem s nimi uzavřeli dohodu, že si ve stavu nouze vzájemně vypomůžou. Místní stanice nemá na pořízení vlastní helikoptéry dost peněz.

Madison se otočí ke strážníku Sanchezovi, který ve svých osmadvaceti patří k nejmladším členům týmu. Na oddělení už ale slouží několik let a patří k nejoddanějším a nejzkušenějším zaměstnancům. „Mohl byste pomoci s výsledkem zaměstnanců a hostů ve vedlejší místnosti?“ zeptá se ho. „Někdo si mohl něčeho všimnout předtím, než došlo k výstřelu. Zaslechla jsem jenom jeden, ale okolí jsem v tu chvíli moc nevnímala.“

„Jistě,“ přisvědčí Sanchez a vzápětí odejde.

Strážník Vickersová se ještě zdrží a znepokojeně si prohlíží Madison. „Jsi v pořádku?“

Madison poprvé zakolísá. „Ten chudák chlap stál hned vedle Natea. Stačilo pár centimetrů a Nate mohl –“ Krk se jí sevře, když si uvědomí, jak snadno ho mohla ztratit.

Shelley ji obejmě. „Je živý a zdravý. Nic se vám nestalo.“

Madison se od ní odtáhne a zhluboka se nadechne, aby se vzpamatovala. V tu chvíli se k nim připojí Steve. „Jsi v pohodě?“ Tváří se znepokojeně.

„Jo.“ Madison se zhluboka nadechne. „Jenom doufám, že za tím nestojí moje sestra.“

ŽIVÉ TERČE

„Toho by se Angie neodvážila,“ míní Steve. „Nebo snad ano?“

Od té doby, co její sestru před sedmnácti měsíci propustili z vězení, se situace uklidnila. Uzavřely spolu nevyslovenou dohodu, že pokud se náhodou někde na veřejnosti potkají, budou se k sobě chovat srdečně, ale tím jejich vztah končí. Angie se ji už jednou pokusila zničit a podruhé to Madison nepřipustí. „U ní je možné úplně všechno. A existuje snad lepší den pro pomstu než ten svatební?“

Steve si založí paže a zamyslí se nad tím.

Shelley je nechá o samotě a Madison si ztěžka povzdechne. „Dávej pozor na Brodyho. Rozběhl se za střelcem.“

„Jo, viděl jsem. Upaloval, jako by ho poháněl sám ďábel. Nate musí být strachy bez sebe.“

Madison přikývne. „Brody se o sebe umí postarat. Věřím, že se mu nic nestane.“ Přesto... Přece jenom mu je něco kolem sedmi let a není už tak rychlý, jako býval. Nezbyvá než doufat, že se případné kulce vyhne.

„Měli byste s Natem odjet,“ navrhně Steve. „Máte přece volno. My to zvládneme.“

Madison se zakaboní. „Jo, to je pravda. Taky jsem se měla vdát.“

Steve se chápavě usměje, ale než stačí něco říct, objeví se náčelnice Mendesová, následovaná Natem a Owenem. „Kolegové z Prospect Springs slíbili, že do patnácti minut pošlou vrtulník,“ hlásí Mendesová. „Jestli se střelec skrývá v horách, získají tak největší šanci ho najít. Taky budeme mít dron. Ale pokud padl jenom jeden výstřel, na akutní ohrožení života to nevypadá. Spíš na nehodu při lovu.“

Madison povytáhne obočí, aby dala najevo, že jí to připadá vysoce nepravděpodobné.

„Chápu, proč se tak cítíte,“ podotkne Mendesová, „ale než začneme spekulovat, počkáme si na fakta.“ Dá si ruce v bok a přelétne

WENDY DRANFIELD

očima po krvavé sprše na Madisoniných šatech. „Asi byste měla jet domů.“ Madison se chystá protestovat, ale velitelka ji zarazí zvednutím ruky. „Trvám na tom. Potřebujete se převléknout a umýt. Šaty předejte Alexovi pro případ, že mu pomůžou s ohledáním místa činu.“ Povzdechne si. „Jak vás znám, předpokládám, že se místo plánované dovolené zítra ráno vrátíte do práce. Možná do té doby zjistíme totožnost střelce, a *pokud* se jednalo o plánovaný útok, můžete začít s prověřováním a domovní prohlídkou.“

Nate přistoupí blíž k Madison. „Náčelnice má pravdu. Kluci dohlédnou na odjezd hostů. A my půjdeme.“

„Ale co Brody?“ Nechce se jí pryč.

„O toho se neboj,“ chlácholí ji Steve. „Najdeme ho.“

Madison nemá na vybranou. Částečně se jí ulevilo, že může Owena a Natea odtud dostat, ale zároveň se bojí, že je to celé jen začátek něčeho příšerného.

KAPITOLA TŘI

Druhý den stěží udrží oči otevřené. Špatně spala. Sotva se jí podařilo zabrat, zdálo se jí o střelbě. A pokud lze soudit z Nateova neustálého převalování, byl na tom s odpočinkem ještě hůř. Nejspíš si dělal starost o Brodyho. A Bandita, jejich kocour, celou noc coural po domě a nechápal, proč ještě nedorazil jeho spolunocležník. Bráno kolem a kolem, Madison dospěla k závěru, že vůbec neměli lézt do postele.

Vysprchuje se a oblékne, a když vstoupí do kuchyně, přistihne Natea, jak u kuchyňského ostrůvku snad posté kontroluje svůj mobil. „Žádné zprávy?“ zeptá se. Ví, že si zoufale přeje vidět Brodyho.

Zavrtí hlavou a nalije jí hrnek kávy. „Měl jsem ho jít hledat.“

„Nedovolili ti to,“ připomene mu vlídně. „Kromě toho dáváš pozor na mě a Owena. A po Brodym a střelci pátrá celé oddělení.“ Náčelnice Mendesová nechtěla, aby se Nate kvůli psovi vystavoval nebezpečí, ale podle Madison asi úplně nepochopila, co Brody pro Natea znamená. Co znamená pro ně oba. Náčelnice žádného domácího mazlíčka nikdy neměla. Nemá ponětí, jaké pouto se utvoří mezi zvířetem a člověkem a že majitel nemá klid, dokud se neujistí, že je chlupatý člen jeho rodiny v pořádku a v bezpečí. „On se najde,“ prohlásí. „Málokdo v tomhle městě neví, co je

Brody zač; bývá ve zprávách stejně často jako my. Až se někde ukáže, lidé hned zavolají na dispečink.“

Nate přikývne, ale netváří se moc přesvědčeně. Napije se kávy a přitáhne si Madison do náruče. „Jak jsi na tom dneska ráno ty? Noc za nic nestála, co?“

Madison ho obejmě kolem pasu a zhluboka se nadechne. „Přesně tak. Naivně jsem se domnívala, že touhle dobou už budu paní Monroevová.“ Ve skutečnosti se však rozhodla, že si ponechá svoje dívčí příjmení. Zejména proto, že spolu s Owenem jsou těmi posledními, kdo rodinné jméno nosí, a také je líná měnit si všechny doklady. Nemluvě o tom, že existuje silná pravděpodobnost, že ji lidé časem omylem překrtí z *Madison* na *Marilyn*, a bez srovnávání s hereckou ikonou se skutečně obejde. Nate navrhl, že by si oba mohli vzít příjmení toho druhého, ale při této představě se mimoděk příkrčila, byť sama neví proč.

Nate ji políbí na čelo. „Co kdybychom zaskočili na radnici, hned jak otevrou, a podepsali uzavření manželství? Nezapomenutelnou svatbu jsme přece už měli. Svým způsobem.“

To pokušení je silné.

„Radši ale počkáme, až se Brody vrátí domů,“ dodá Nate. „Měl by být u toho, protože je s námi, co se my dva známe.“

Po této poznámce se jí sevře žaludek. Jestli se Brody nenajde, dům zůstane děsivě prázdný. Zvláště potom, co Owen odjede na vysokou, kde ho čeká poslední rok. Madison se odtáhne a podívá na Natea. „Možná.“

Zapne malý televizor v kuchyni a sleduje zprávy. Před Lume Mountain Lodge stojí několik reportérů včetně Kate Flynnové a komentují včerejší střelbu. A protože Kate byla jedním z jejich včerejších hostů, má informace z první ruky. Madison dostala od svého týmu mezitím několik zpráv. Resort je pochopitelně uzavřený a seržant Adams uvědomil manželku Lloyd Maxwella o jeho smrti. Lloydovo tělo bylo odvezeno do márnice k ohledání soudním

ŽIVÉ TERČE

lékařem. Střelec je stále na svobodě, a tak se policie dál soustředí na jeho hledání. Madison se k nim brzy připojí. Je to její priorita. Ale napřed si dá kávu a topinku, jinak jim k ničemu nebude.

Nate se znovu podívá na mobil. „Víš co? Zruším ranní sezení s psychologem. Radši se pojedu poohlédnout po Brodym.“

Na schodišti za jejími zády se ozvou kroky.

„Já ti pomůžu,“ hlásí Owen. Zvedne Banditu do náruče a vstoupí do kuchyně, oblečený v šedých tepláčkách a modrém tričku. Světlé vlasy má přeležené na té straně hlavy, na níž v noci víc spal.

Kocour, *jeho* kocour, se mu hlavičkou otírá o pichlavou bradu a dovolí mu, aby mu dal pusku na čelo. Pokaždé, když Owen odjede na kole, oběma se jim stýská. Owen právě dokončil druhý ročník bakalářského studia práv na státní univerzitě v Arizoně. Původně mínil ve studiu pokračovat, ale potom změnil názor. Teď se chce přihlásit na policejní akademii, stát se detektivem a pracovat spolu s Madison na místním oddělení. Ji taková představa děsí. Byla by mnohem radši, kdyby bojoval se zločinem u soudu než na ulici, ale Nate jí ustavičně připomíná, že ho musí nechat, ať se sám rozhodne. Což se snáz řekne, než udělá.

Venku se ozve hlasité zaštekání a přiměje je pohlédnout k předním dveřím. Na vteřinu se nikdo z nich ani nepohne, až Bandita vyskočí Owenovi z náruče a rozběhne se ke dveřím. Hlasitě mňouká, aby ho pustili ven.

Madison sleduje Natea, jak pospíchá za kocourem. Otevře dveře dokořán, ale Madison nic nevidí, protože ho těsně následuje Owen. Zaslechne další štekot. Vykročí proto kupředu a pohlédne Owenovi přes rameno.

Brody je doma.

Madison si zastíní oči před ostrým ranním sluncem a rozhlíží se po ulici, aby zjistila, kdo ho přivezl, ale když nikoho nespatří, uvědomí si, že se pes vrátil sám. Brody samým nadšením zběsile pobíhá po předzahrádce. Když se konečně zbaví přebytečné

energie, dovolí Nateovi a Owenovi, aby ho objali, a z radosti jim olíže obličej. Kocour zůstává v domě a vrtí zadkem jako pokaždé, když se těší na krmení.

V oknech okolních domů se začínají objevovat sousedé, zvědaví, co je to za časně ranní pozdvižení. Madison si všimne, že Brody někde ztratil svatebního motýlka, ale na tom nezáleží. Pes se unaveně složí do pelíšku v rohu jídelny a Bandita ho celého očichá. Brody se náhle zdá dočista vyčerpaný. Stále sice vzrušeně bubnuje ocasem do podlahy, ale je znát, že urazil dlouhou cestu. Olízne kocourovi hlavu a ten se pokusí uvelebit vedle něho.

Nate nasype do misky granule, což Brodyho přiměje se zvednout. Hladově se cpe, zatímco Nate kontroluje, jestli je tenhle jeho chlupatý parťák v pořádku.

„Má nějaké zranění?“ vyzvídá Madison.

„Ne. Naštěstí si ani neodřel tlapy, i když má špinavé a roztrěpené drápy, zřejmě se škrábal po horských stezkách.“ Nate se napřímí. „Zdá se, že s pachatelem se nesetkal anebo ho střelec ušetřil. Těžko říct. Představ si, že by ho odpráskl. Nevím, co bych si počal...“ Kvapně se odvrátí. „Musím najít kleštičky na nehty.“

Owen se usměje a vrací se do svého pokoje s miskou cereálií. „Konec dobrý, všechno dobré.“

„Owene?“ osloví ho Nate dřív, než kluk na celý den zmizí ve svém pokoji. „Jestli se mi ty kleštičky podaří najít, ostříháš Brodymu drápy? Jsi jediný, kdo se s nimi k němu smí přiblížit.“

Madison potlačí úsměv. Jediným důvodem, proč Brody Owena při tomto úkonu snese, je ten, že mu Owen před každým stříhnutím podstrčí kousek salámu. Jenže Nate si nepřeje, aby pes dostával lidské jídlo, protože mu neprospívá, a tak to před ním Owen tají.

Syn k ní krátce zalétne očima a vymění si spolu vědoucí úsměv. „Jasně. Bez problému.“ Nato zamíří se snídání nahoru.

„Aspoň stihneš tu terapii,“ poznamená Madison, když mladý pán odejde.

ŽIVÉ TERČE

Nate přestane otvírat zásuvky a vydechne. „Já vím. Po uplynulých čtyřiaadvaceti hodinách ji potřebuju jako sůl,“ zažertuje. Ale je vidět, jak moc se mu ulevilo.

Vtom Madison zazvoní mobil. Zvedne ho z pultu. „Prosím.“

„Zdravím, tady Dina.“ Dina Blakeová je jednou z jejich operačních důstojnic. Většinou slouží noční. „Nerada vás ruším, ale žádají si vás na místě činu.“ Madison si povzdechne. Špatné načasování. Nechtěla se rozptylovat ničím jiným, dokud nechytí včerejšího střelce, ale tak to v jejich práci nechodí. „V pořádku. Co se stalo?“

„Našla se dvě ženská těla, v domě, kde žily,“ hlásí Dina. „Vypadá to na vraždu.“

Madison se hrůzou sevře žaludek. „Pošlete mi adresu. Hned tam jedu.“ Zvedne klíče.

„Provedu. A Madison?“

Zarazí se. „Ano?“

„Jedna z obětí je holčička, tak pět nebo šest let.“

Po zádech jí přeběhne mráz. „Rozumím. Už jsem na cestě.“ Pohlédne na Natea a zastrčí mobil do kapsy. „Musím na místo činu. Připomeň Owenovi, aby byl opatrný, jestli dnes půjde z domu. Ty taky, ano?“ Obává se, že včerejší střelec by mohl dnes udeřit znovu, pokud byl zamýšleným cílem někdo z nich.

Nate ji doprovodí ke dveřím. „Jasně. Potom mi zavolej. Uvidíme, jestli se nám v příštích dnech někam podaří vmáchnout svatbu.“

Madison ho políbí a pokouší se ignorovat neblahý pocit, že pokaždé, když se s ním loučí, to může být naposled.

KAPITOLA ČTYŘI

Madison vystoupí z auta. Stojí na chodníku zalitém hřejivou sluneční září a s obavami si natahuje latexové rukavice. Mrtvá těla byla nalezena v přízemním domku na jedné z úplně obyčejných ulic. Předzahrádka je zanedbaná, kraluje jí přerostlý plevel a obklopuje ji vyprahlý trávník. Na příjezdové cestě stojí starý Ford Taurus, ale těžko říct, jestli patří jedné z obětí. Slunce se odráží od okenních tabulek. Madison se rozhlíží kolem sebe a pátrá po stopách života, ale kromě kolegyně Lisy Kentové, která ohraničuje okolí žlutou páskou, nezahlédne na pozemku žádný pohyb.

Otočí se, když zaslechne zvuk příjíždějícího auta. Vystoupí z něj Steve, její parťák, spolu s Alexem Parkerem, forenzním technikem. Zamíří k ní.

„Dobré ráno,“ pozdraví ji Alex.

„Zdravím.“ Madison se ohlédne přes rameno a pátrá po Mignonce, Alexově čivavě, která ho obvykle doprovází, kamkoliv se hne. „Kde je váš stín?“

„Dámu jsem zanechal na stanici s dispečerkami,“ odpoví šestatřicetiletý Brit. „Dneska ráno je nějaká mrzutá.“

Madison se zasměje. „Což není v jejím případě žádná změna.“ Ačkoliv mrňavá fenka miluje každého, koho potká, Madison z nevysvětlitelného důvodu nesnáší. Náčelnici Mendesové psi na

ŽIVÉ TERČE

stanici nevadí, dokud se chovají slušně. Čivava má dokonce v Alexově stísněné pracovně vlastní klec plnou měkoučkých růžových pelíšků a různých hraček. Chybí jen královská koruna.

„Připravená?“ zeptá se chmurně Steve, vyhrne si rukávy košile a natáhne si rukavice.

Madion nikdy není úplně připravená vstoupit na místo činu, ale nic jiného jí nezbývá. Vykročí kupředu a strážník Kentová zvedne pásku, aby se pod ní mohli protáhnout. Přitom jim povídá, co se stalo. „Přítel oběti vypověděl, že brzy ráno našel svoji partnerku a dceru mrtvé. Bydleli tu společně. Shelley je uvnitř. Řekne vám víc.“

Madison přikývne. U dveří si natáhnou na boty ochranné návlaky. Madison zavětrí. Domem se šíří pach časného rozkladu, což naznačuje, že k vraždě nedošlo dnes ráno. Ať už se tu odehrálo cokoli, došlo k tomu mnohem dříve. To okamžitě vzbuzuje otázku, proč muž nahlásil jejich smrt až teď.

Shelley na ně čeká v obývacím pokoji. „Zdravím.“ Stojí před odřeným gaučem. Ožene se po dvou tlustých masačkách, které se nejspíš objevily pár minut po smrti obětí. Jestli těla brzy neodvezou, much sem přiletí mnohem víc. Pokoj je zařízený opotřebovaným nábytkem, nejspíš z druhé ruky. Buď ze šetrnosti, anebo byl zděděný. Všude leží poházené hračky, většinou panenky a knížky. Je to tu malé a stísněné, ale čisté, a nic nepůsobí nepatřičně, až na tělo ležící na podlaze u Shelleyiných nohou. „Tohle je jedna ze dvou obětí,“ hlásí.

Mluví o štíhlé bělošce průměrné výšky spočívající na břiše, paže natažené před sebou a levou nohu pokrčenou v koleni. Po ní leží pohozený koš na prádlo, který jí zřejmě vypadl z ruky, což naznačuje, že ji útok zastihl nepřipravenou. Do obličeje otočeného stranou padají světlé vlasy. Madison nevidí na těle žádné zranění, neteče z něj krev, nikde neleží vražedná zbraň. Skloní se a rukou v rukavici nadzvedne zavražděné ženě vlasy. Vyruší tím

několik much, které znechuceně odežene. Představují překážku v práci, která se jí hnusí a bez níž by se obešla. Z obličejů toho mnoho vidět není, aniž by se zesnulou pohnula, což nechce, dokud Alex místo činu nevyfotografuje, ale spatří jedno skelné oko hledící do dále. Z bledé kůže na krku ostře vystupují purpurové skvrny. „Má ošklivě pohmožděný krk.“

Místnost osvítl blesk, jak Alex pořizuje fotografickou dokumentaci dřív, než některý z nich něčím nechtěně pohne.

Madison se napřímí a zeptá se: „Kde je ta holčička?“

„Tudy.“ Shelley odvádí ji a Stevea do pokojíčku vzadu. Je plný plyšových zvířat a dětských knih, stěny pokrývají dívčiny obrazy. Ale Madisonin pohled přitahuje příkrývka ležící na podlaze vedle postýlky, pod níž se zjevně skrývá drobné tělo. Zajímalo by ji, kdo jej přikryl. Možná otec oběti.

„Ryan – otec – tvrdí, že se ničeho nedotkl,“ řekne Shelley, jako by jí četla myšlenky.

Což znamená, že ji zakryl vrah. Madison se obrní, poklekne u maličké a zvedne deku. Děvčátko oblečené ve žlutém pyžamku leží na břiše, obličej skrytý pod záplavou jemných vlásků. Vedle sebe má plyšáka, jako by ji někdo uložil na noc. Nad hlavou jim bzučí jediná moucha a čeká na příležitost přistát. Příkrývka až dosud chránila tělíčko před hmyzem. Madison mouchu odežene a zamračí se, když si uvědomí, že dítě má pod hlavou polštář.

Stevea to zarazí stejně jako ji. „Copak spala na podlaze, když byla zabita?“ uvažuje nahlas.

„Nemyslí,“ oponuje Madison. „Paže má natažené a v dosahu postele.“ Pustí deku a obrátí pozornost k podlaze u postýlky. Na koberci jsou jasně vidět stopy po nehtech. Vytáhne mobil a namíří paprsek světla z baterky pod postel. Škrábance začíná tam. Posadí se na paty a vzhledne ke Steveovi. „Vytáhl ji zpod postele, nejspíš za kotníky. Musela slyšet, jak ubližuje její mámě, a pokusila se schovat.“

ŽIVÉ TERČE

„Sakra.“ Steve ztěžka hekne.

Madison se nadechne. Tohle je hrůza. Vráť se k holčičce a znovu zvedne deku. Maličká má naštěstí zavřené oči. Opatrně odsune dívence vlásky a podívá se jí na krk. Je na něm jasně vidět pruh pohmožděné kůže. Pustí příkrývku a vstane. Vědomí, že dítě bylo před smrtí vyděšené, v ní probouzí bezbřehý vztek. „Kde je ten přítel?“

„V kuchyni.“ Shelley se otočí k odchodu, potom se zastaví a dodá: „Když jsem přijela, byl k neutišení, ale teď se trochu uklidnil.“

Madison to nijak nekomentuje. Nebyl by první vynikající he-rec, s nímž se setkala na místě činu. Ale musí být přístupná všem možnostem. Bez ohledu na předchozí zkušenost věci občas nebývají takové, jak se na první pohled jeví. Přesto by si ze zkušenosti nejvíc tipla na domácí násilí. Takové případy vídá pořád.

Následují Shelley a mlčky minou Alexe v úzké chodbě, kde se připravuje na fotografování těla holčičky.

Přítel dospělé oběti sedí u stolu v kuchyni s hlavou v dlaních a lokty se opírá o kolena. Když vejdou dovnitř, ani nevzhledne. Světle hnědé rozčuchané vlasy mu spadají do čela. Má na sobě modré džíny, šedé tričko a tenisky. Může mu být něco málo přes třicet. Madison nevidí na jeho obnažených pažích a rukou žádné modřiny a škrábance, ale obě zavražděné spočívají obličejem k podlaze a zjevně neměly šanci se bránit.

Zvažuje, jestli ho nemá odvézt na stanici, ale pak usoudí, že v domácím prostředí bude vypovídat ochotněji. První výsledky, když jsou blízcí obětí ještě v šoku anebo šok *předstírají*, někdy přinesou ty nejcennější informace, obzvlášť pokud se lidé v daném prostředí cítí komfortně.

„Pane?“ osloví ho. Vzhledne k ní. Tváří se sklesle a oči má zarudlé. „Jsem detektiv Madison Harperová a tohle je můj kolega, detektiv Steve Tanner. Přijměte moji hlubokou soustrast. Mrzí

mě, že vás musíme vyslechnout za těchto bolestných okolností, ale jistě chápete, že v případech, jako je tento, čas hraje zásadní roli.“

Přikývne a třesoucma se rukama si otírá oči. „Jistě.“

Madison usedne ke stolu proti němu a vytáhne kapesní zápisník, zatímco Steve se posadí po mužově levici. „Můžu se zeptat na vaše jméno?“ Připraví si propisku, aby si zapsala všechno, co řekne.

„Ryan Simmonds.“

„A jména vašich blízkých?“

„Denise a Lucy Ridgewayovy. Denise byla moje přítelkyně a Lucy naše –“ Zajímke se pohnutím a na chvíli se odmlčí. Tohle se předstírat nedá. Polyká slzy. „Byla to naše dcera.“

Steve se zakaboní. „Denise Ridgewayová?“ Významně se podívá na Madison.

Ta si náhle uvědomí, o koho jde. Diskrétně přikývne, aby mu dala najevo, že si o tom promluví později. „Jak jsou staré?“

„Dvacet devět a pět let.“

Vtom zazvoní pevná linka, což se poslední dobou už moc často neslyší. Pronikavé drnění úplně rve uši. Nikdo se nehrne telefon zvednout. Madison napadne, jestli už Ryan zpravil Denisinu rodinu. „Kolik bylo, když jste je našel?“

Podívá se na hodiny visící nad dřezem. „To bylo asi před dvěma hodinami. Kolem půl šesté.“

Copak tu nebyl přes noc? Třeba pracuje na směny. „Povězte mi, co se stalo,“ naléhá.

Polkne a zpočátku to vypadá, že nebude moci pokračovat. Nějak ale sebere sílu. „Bydlím tu s nimi, ale včera jsem zůstal u kamaráda. Ráno jsem se vrátil domů, abych se převlékl do práce.“ Zarazí se. „Kurva, musím zavolat šéfovi.“

„To teď může počkat,“ ozve se Steve. „Kde pracujete?“

„V autoservisu na Nelson Lane. Jsem automechanik.“ Sklopí zrak a pokračuje: „Odemkl jsem si, vešel dovnitř a pak jsem uviděl Denise.“ Na vteřinu si zakryje ústa, než dodá: „Napřed jsem

ŽIVÉ TERČE

nechápal, co mám před očima. Myslel jsem, že leží na podlaze, protože si hraje s Lucy.“

„Odemkl jste si... Takže přední dveře byly zamčené?“

Přikývne. „Zadní taky. Ověřil jsem si to.“

Což znamená, že vrah buď měl klíč, anebo ho Denise pustila dál. „Pokoušel jste se ji oživit?“ zeptá se.

„Ne,“ přizná otřeseně. „Bylo vidět, že na to už je pozdě. Přidřep jsem si k ní a dotkl se jejích zad, ale byla na dotek divná.“ Krk se mu sevře. „Nikdy jsem se nikoho takového nedotýkal. Bylo to příšerné.“

Madison chápavě přikývne. Na střet s mrtvým tělem člověka nikdo nepřipraví. Může z toho mít noční můry celé měsíce, někdy i déle. „Je mi líto, čím jste musel projít.“

„Okamžitě jsem volal Lucy,“ pokračuje, „ale nepřiběhla. Pospíchal jsem do jejího pokoje a našel ji –“ Přemůže ho vzlyknutí a zabrání mu větu dokončit.

Madison si vymění pohled se Stevem. Těžko říct, jestli jim Ryan lže, ale jeho zoufalství se zdá upřímné. Chce to čas a pár kapesníků, než se opět vzpamatuje. Vadí jí, že na něho musí tlačit, ale potřebuje vědět, jak se události odehrály. Vlídne se proto zeptá: „Kdy jste je naposled viděl živé?“

Muž si odkašle. „Včera odpoledne.“

„Napadá vás někdo, kdo by chtěl Denise ublížit?“ zeptá se Steve. „Nepohádala se poslední dobou s někým? Třeba s kamarádkou nebo se sousedkou?“

Ryan se opře o židli a zhluboka se nadechne. „Ne. Na dramata si nepotrpěla. Byla dost uzavřená.“

„Mohla někomu dlužit peníze?“ vyzvídá Steve.

Ryan zaváhá, ale pak se rozhodne být upřímný. „Stejně byste na to přišli... Bojovala se závislostí na drogách. Ale poslední dva nebo tři měsíce byla čistá. Proto jsme se zase dali dohromady. Myslel jsem, že už je v cajku. Kromě toho z domu nic nezmizelo.

WENDY DRANFIELD

Nevykradli nás.“ Znovu zazvoní pevná linka. „Asi bych to měl vzít.“ Zvedne se. „Nechal jsem Denisině mámě zmatený vzkaz v hlasové schránce. Mohla by to být ona.“ Náhle svráští obličej. „Jak jí sakra mám říct, že její dcera a vnučka jsou mrtvé?“

Madison kvůli němu bolí srdce. Jestli má tohle na svědomí, pak je neuvěřitelně skvělý lhář. „Můžeme jí to sdělit my, jestli vám to pomůže.“

Steve se zvedne. „Nejspíš to bude nejlepší, vzhledem k tomu, jak jste rozrušený.“

Ryan se zhroutl zpátky na židli a zakryje si oči rukama. Přikývne a znovu se rozvzlyká. Zdá se, že před sebou skutečně mají zlomeného muže.

Madison se zmocní hrozivý pocit, že ten člověk možná svůj žal ani neunese.

KAPITOLA PĚT

Nate Monroe pohlédne na hodinky. Do začátku terapie mu zbývá pět minut, ale on myslí jenom na to, jak se vrátí domů a zkontroluje Brodyho. Vyčerpaný pes však nejspíš beztak celý den prospí. Není divu, vždyť má za sebou náročných čtyřia dvacet hodin. Až se Nate přesvědčí, že je Brody v pořádku, zavolá na radnici a zjistí, jaké kolečko musejí s Madison oběhnout, aby zorganizovali rychlé vdavky. Je mu jedno, kde se vezmou, hlavně že budou co nejdřív svoji. Nechce, aby si Madison vyložila včerejší smrt oddávajícího jako špatné znamení, které jim říká jediné – že si nejsou souzeni. Madison se snadno nechá vystrašit. A platí to vlastně pro oba. Jde o důsledek špatných zkušeností z minula.

„Tak jste doufám nakonec rád, že jste za mnou přišel?“ zeptá se Tom Lowery, Nateův terapeut. „Na rovinu – zpočátku jste byl vysloveně nesdílný.“ Může mu být kolem pětapadesáti a působí otcovským dojmem. Pomáhá mu utřídit si znepokojivé myšlenky a vnést do nich jasný pohled. Nate si uvědomuje, že ho to nejspíš táhne k otcovským vzorům, jako jsou Tom a jeho blízký přítel Vince Rader, protože během pobytu ve vězení mu zemřel táta. Postrádá jeho rozvážné rady, na něž se mohl spolehnout.

„Jistě,“ souhlasí. „Než jsem k vám přišel, měl jsem v sobě chaos. Točil jsem se v kruhu. Styděl jsem se a sám sebou jsem

pohrdal. “ Tváře mu hoří, když si vzpomene, jakým příšerným způsobem se vyrovnával s tím, čím si během let prošel. V době dospívání se upínal k víře a všechny svoje nesnáze řešil s její pomocí, ale potom, co na něho jeden takzvaný duchovní otec hodil vraždu, v tom nedokázal pokračovat. Následně se tedy uchýlil k drogám a vyhýbavému chování, ale nepřineslo to nic dobrého. Teď musí myslet na Madison a Owena, proto posledních sedmáct měsíců řeší svoje potíže s Tomem. A upřímně řečeno není jich málo, zejména kvůli dlouhému pobytu za mřížemi. Terapie mu pomohla poprvé v životě vidět jasně.

Už ví, že z toho, co ho potkalo, dlouhá léta obviňoval nesprávné lidi. Za jeho uvěznění nemůže stát ani nápravné zařízení, kde ho drželi, ani dozorcí, kteří ho během pobytu v base nutili dodržovat pravidla. Konečně se smířil s tím, že na vině byl jediný muž, který vzhledem k pokročilému věku zemřel během čekání na rozsudek. A tak se musí vyrovnat s tím, že se spravedlnosti nikdy nedočká. Na druhou stranu pachatelova smrt znamená, že jeho martyrium je konečně u konce.

Chtělo to mnoho času a práce, aby se dostal do tohoto bodu. Sezení s Tomem mu hodně pomohla stejně jako poskytnutí dlouho očekávaného rozhovoru o tom, co zakusil. Dřív se mu záměrně vyhýbal, protože si nechtěl připomínat to, co prožil. Ale Vince ho přesvědčil, aby o svých zkušenostech promluvil v jeho amatérském podcastu, který v té době natáčel. Jediné interview, které kdy poskytl, zpočátku vzbudilo velký rozruch, ale ten se postupně začal uklidňovat a zájem o jeho osobu opadal.

Nyní se smířoval s tím, že pokud se chce pohnout ve svém životě dopředu, což se mu zatím moc nedařilo, musí se oprostit od starých křivd a zlostí. Už se nechce minulostí dál zabývat a má v úmyslu se soustředit výhradně na budoucnost s Madison.

„Musím říct, že jste na sobě hodně zapracoval,“ pochválí ho Tom, „i když jste se z počátku zdráhal se mi otevřít.“ Vlídne se

ŽIVÉ TERČE

usměje, když si vzpomene, jak bylo obtížné vypáčit z Natea jediné slovo. „Ale už vidím rozdíl a Madison určitě taky.“

„Právě jsme se bavili o tom, že zajdeme na radnici a v příštích dnech se necháme oddat.“

„Výborně.“ Tom se zvedne, aby dal najevo, že je sezení u konce. „Váš životní příběh je tak unikátní, až jsem se obával, jestli pro mě jako klient nebudete moc velké sousto, když vás přijmu.“ Usměje se. „Ale nakonec jsem se od vás dozvěděl o lidské odolnosti víc než od kohokoliv jiného. Měl byste si to připomenout vždy, když vás přepadnou černé myšlenky.“

„Díky.“ Nate ho následuje ke dveřím. „Takže se uvidíme příští týden.“ Před odchodem potřese terapeutovi rukou, což mu vždycky přinese úlevu. Sezení má za sebou a může se zase vrátit do přítomnosti. Cestou přes čekárnu zaslechne zalapání po dechu a všimne si, že na něho zírá žena středního věku. Má na sobě bílé tričko a modré kalhoty, dlouhé hnědé vlasy jí začínají u kořínek šedivět.

Tom otálí ve dveřích. „Hned budu u vás,“ oznámí ženě.

Ta si ho ale nevšímá. Přitiskne si kabelku k hrudi a zvedne se ze židle. „Vy jste Nate Monroe.“

Nate se zarazí. Na zlomek vteřiny ho napadne, že je to novinářka, která hodlá zvěstovat světu, že Nate Monroe chodí na terapii. Rozpačitě se zastaví. „Správně. My se známe?“

„Jsem Pamela Smithová.“ Vykročí k němu, ale neusměje se. „Pracujete stále jako soukromý vyšetřovatel?“

Náhle je rád, že tu kromě nich dvou nejsou žádní další pacienti. „Ano.“

„To je dobře.“ Zdá se, že se jí ulevilo. „Už nějakou dobu přemýšlím, že vás navštívím, takže mám radost, že jsem na vás narazila. To musí být osud. Víím, že se vám dařilo vyřešit zapeklité případy, proto jsem s vámi chtěla probrat, jestli byste mi našel..., ehm..., ztracenou kamarádku, která zmizela před třiceti lety. Chtěla jsem

WENDY DRANFIELD

se vás zeptat, jestli byste se po ní nepoohlédli, ale záleží na tom, kolik si účtujete. Mohli bychom si někde promluvit?“

Natea překvapuje její přímost a napadne ho, jestli sem nepřišla schválně, aby ho zaskočila nepřipraveného. „Vy nejste objednaná k Tomovi?“

Podívá se na terapeuta. „Jsem. Myslela jsem potom. Pohřešovaná kamarádka je právě důvod, proč potřebuju péči psychologa.“

Tom se chláholivě usměje.

Nate z ženina zoufalého výrazu vyčte, že dlouho čekala na odpovědi, které nepřišly. A nedokáže předstírat, že ho případ nezaujal. Vychladlé stopy ho zajímají nejvíc. „Co kdybychom zašli na kávu do Rubyina bistra?“ Mrkne na hodinky. Napřed musí vyřídit pár pochůzek. „Povězme v půl jedné?“

Žena vděčně přikývne. „Budu tam.“

KAPITOLA ŠEST

Když Madison zastaví před domem rodičů Denise Ridgewyové, Steve už na ni čeká. Oba vystoupí z auta a ona k němu zamíří. Pětačtyřicetiletý Steve je vysoký, tmavovlasý, pohledný – a single. V posledních letech toho hodně prožil, dokonce se stal i obětí domácího násilí. Madison má strach, že se po takové zkušenosti začne vztahům vyhýbat, ale doufá, že k tomu nedojde. Ví, že právě teď mu nevádí žít sám, ale je to starostlivý člověk a výborný policista a ona by ráda znala někoho, s kým by ho mohla seznámit. Teď když Steve není v práci, buď cvičí v posilovně, anebo doma hraje prapodivné stolní hry. Podle jejího názoru by potřeboval partnerku, která by ho vytáhla z ulity.

„Pamatuješ si na Denise Ridgewayovou, že jo?“ zeptá se vzrušeně Steve. „V tom domě jsem ji nepoznal, protože ležela obličejem dolů, ale mluvil jsem s ní před čtyřmi měsíci. S jejím přítelem jsem se zatím nikdy nesešel.“

Madison přikývne. „Pamatuju si její jméno z případu Dominica Larsona. Celou cestu jsem si tím lámala hlavu.“ Dominic je mladý otec, kterého od února nikdo neviděl. Ani jeho dvouletého syna Charlieho. Vyšetřování jejich zmizení vedl Steve, takže je víc obeznámený s detaily, ale pokud je jí známo, tak ti dva odešli ze svého bydliště zdánlivě beze stopy. Nic nenasvědčovalo

tomu, že by se mohlo jednat o trestný čin, a tak policisté pracovali s předpokladem, že se Dominic dobrovolně sebral a odstěhoval se, syna přitom vzal s sebou. „Denise byla Charlieho matka, že?“

Steve přikývne. „Vypověděla, že měla s Dominikem krátký poměr v době, kdy žila s Ryanem Simmondsem, z něž vzešel Charlie, ale ani svým rodičům neřekla, že porodila další dítě, protože nechtěla, aby Ryan zjistil, že ho podvedla. Obávala se, že by ji mohl nadobro opustit a svoji dceru vzít s sebou. Potvrdila, že Dominicovi svěřila Charlieho do péče, protože se v té době snažila zbavit drogové závislosti a usoudila, že chlapečkovi bude lépe u otce.“

Když novináři zjistili, že se Dominic a Charlie pohřešují a že Denise hned po porodu předala novorozeně jeho otci, vykreslili ji jako špatnou matku, která dala drogám přednost před dítětem. „Ryan všechno tohle ví?“ zeptá se Madison. „Protože o dalším dítěti své přítelkyně se nezmínil.“ Přece musel poznat, že je Denise těhotná. Taková věc se dlouho neutají.

„Je to složité.“ Steve si povzdechne. „Pak ti ten spis předám. Ale skutečnost, že její milenec a dítě zmizeli před čtyřmi měsíci a teď byla nalezena zavražděná spolu se svým druhým dítětem, může být důležitá.“

Má pravdu. A jestli spolu oba případy souvisejí, možná jim to pomůže najít vodítko. Ale nyní je čeká hodně nepříjemná povinnost – oznámit Denisiným rodičům, že jejich dcera a vnučka jsou po smrti. „Jdeme, ať to máme za sebou.“ Madison kývne k předním dveřím. „Připravený?“ zeptá se.

„Ani ne,“ přizná Steve a prohrábne si vlasy.

Madison dobře ví, jak se Steve cítí. Ačkoliv je teprve dopoledne, slunce už praží. Rodinu žijící v domě připomínajícím ranč by měl čekat klidný letní den. Místo toho se jim za okamžik zhroutí svět.

Následuje Stevea po pěšině vedoucí k přední verandě a vystoupá po schodech. Když zaklepe na vstupní dveře, nervozitou se jí

ŽIVÉ TERČE

zateteli žaludek. Kéž by nepřinášela tak strašnou zprávu. Steveův pohled jí napoví, že si myslí totéž. Ačkoliv jsou na takové situace připravení, stále to patří k nejhorším stránkám jejich práce.

Dveře se otevrou a objeví se v nich vysoký obtloustlý muž na prahu šedesátky. Prošedivělé vlasy a strniště na bradě prozrazují, že byl kdysi zrzavý. Tázavě povytáhne obočí. „Přejete si?“

„Dobré ráno, pane,“ pozdraví Steve. „Omlouvám se, že jsme přijeli bez ohlášení, ale jsme detektivové z místního oddělení a potřebujeme s vámi mluvit. Můžeme na chvíli dál?“

Muž zbledne. Zdá se, že na místě dočista zkoprněl, což je pochopitelné, protože otevřít dveře a zjistit, že vám na prahu přeshlapují dva policisté v civilu, je ta nejhorší noční můra každého člověka. Nakonec ustoupí stranou. „Je všechno v pořádku?“

Vejdou do vzorně uklizeného obývacího pokoje. Slunce svítí dovnitř předním oknem a podává jasný důkaz o tom, jak je dubový nábytek vypulírovaný. Nikde není ani zrnko prachu. V místnosti stojí několik váz s čerstvými květinami a na stěnách visí ozdobné cedulky s citáty zdůrazňujícími důležitost rodiny. Doplňují je fotografie, na nichž nechybí několik společných s Denise a Lucy, pořízených při grilování vzadu na zahradě.

Madison si všimne ženy s vlasy obarvenými na černo, usazené na pohovce s časopisem v ruce. Vypadá o několik let mladší než muž, který je sem pustil. Sotva zaslechne, jak vstupují dovnitř, zvedne se a sundá si brýle na čtení. „Co se děje?“

„Omlouváme se za vyrušení, madam,“ odpoví Steve. „Mohli byste se nám představit, než budu pokračovat?“

Muž promluví za oba. „Já jsem Colt Ridgeway a tohle je moje žena Bernie. Tedy Bernadette.“

Steve si jména zapíše a Madison vykročí kupředu. „Možná byste se měli posadit. Obávám se, že přinášíme špatné zprávy.“

Ti dva se ani nepohnou. „Tak ven s nimi,“ vyzve ho Bernie. Přitiskne si ruku na hrud' a oči má náhle plné strachu.

WENDY DRANFIELD

Madison se zhluboka nadechne. „Ráno nás zavolali do domova vaší dcery, Denise Ridgewayové.“

Bernie zalapá po dechu a pohlédne na manžela. „Proto nám telefonoval Ryan? Nechal nám zprávu, ale v podstatě nic neřekl a zavěsil. Myslela jsem, že nám zavolal omylem z kapsy, ale teď se bojím, že se něco stalo. Jsou děvčata v pořádku?“

„Mrzí mě, že vám to musím říct,“ odpoví Madison, „ale vaše dcera a vnučka byly ráno nalezeny doma mrtvé.“ Ráda by použila jemnější slova jako *bez života*, nebo *bezzvládné*, ale jsou vycvičeni k tomu, aby se jejich sdělení nedalo nesprávně vyložit, proto se vyjadřuje jasně a přímo. Není zde prostor pro falešnou naději.

Bernie vykřikne a padne na kolena. „Ne! Vy lžete! To není pravda!“ Z jejího zvířecího kvílení Madison tuhne krev v žilách. Zoufalá žena pohlédne na svého manžela, jako by u něho hledala ujištění, že se mylí, ale on jí pomoci nemůže. Z obličeje jako by jí vyprchala všechna krev. Je v šoku. Muž se nezmůže na nic jiného, než aby mlčky přidržel ke své manželce a položil jí ruku na záda. Madison k ní přistoupí z druhé strany a poklekne.

„Je mi to moc líto.“ Cítí, jak ji při pohledu na nešťastnou paní v očích štípají slzy, ale zůstává vyrovnaná.

Bernie se náhle předkloní a pozvrací si kolena i kus koberce. Madison ji jednou rukou hladí po zádech, zatímco Colt jí přidrží vlasy.

Steve zmizí, nejspíš hledá něco, čím by to uklidil.

Vtom z nitra domu zazní ostrý hlas: „Co se tu děje?“

Madison se tázavě podívá na Colta. „To je Ida,“ odpoví. „Berniina matka. Je prakticky upoutaná na lůžko. Řekneme jí to, až odejdete.“ Napjatý výraz svědčí o tom, že je také v šoku.

Steve podá Bernie kapesník a žena si otře ústa. „Proboha. Tohle nemůže být pravda.“ Zbledne a vypadá to, že se jí znovu udělá zle.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Živé terče.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.